

Khuynh Thế

Contents

Khuynh Thế	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9

Khuynh Thế

Giới thiệu

Khuynh Thế dứt khoát xoay người, cúi đầu lạy hoàng đế: “Lần này Khuynh Thế đi không bao giờ có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuynh-the>

1. Chương 1

Đêm, phủ Hộ quốc tướng quân. Các tân khách lần lượt chào hỏi chúc rượu cho nhau, vũ nữ áo đỏ bắt đầu uyển chuyển khiêu vũ.

Không có ai chú ý tới, người ngồi ở vị trí chủ trì lúc nhìn thấy vũ nữ kia cả người cứng đờ.

Vũ nữ biết hôm nay là đại thọ năm mươi của Hộ quốc Đại tướng quân, trường hợp như vậy, nàng không thể mắc lỗi..... Một bước trượt chân, cả người nghiêng ngã, nàng té ngã trên đất, thanh âm ồn ào bên tai thoáng dừng lại.

“Đỡ nàng ấy dậy.” Giọng nói của nam tử hùng hậu mà mang theo chút tang thương vang lên, lập tức có hai người đỡ nàng dậy, nàng nhìn lên phía trên, người nói chuyện hẳn là Đại tướng quân Vân Thịnh, tuy đã năm mươi, nhưng khuôn mặt hộ quốc tướng quân cũng không lộ vẻ già yếu, theo tháng năm, sự tang thương lắng đọng trong mắt hẳn càng thêm chần chừ động lòng người, hẳn hỏi, “Người tên gì?”

“Nô tỳ..... Khanh Thời.”

Vân Thịnh ngẩn ra, trong miệng khẽ lẩm bầm tên của vũ nữ, một hồi lâu sau hẳn chợt mở miệng: “Có nguyên vào phủ hộ quốc tướng quân của ta không?”

Không khí yên lặng, tất cả các tân khách kỳ quái quan sát vũ nữ này, chỉ vì hộ quốc tướng quân cả đời chưa lập thê cưới thiếp, loại yêu cầu này là lần đầu. Trái tim Khanh Thời chợt lạnh, nhận mệnh quỳ xuống đất dập đầu, đôi mắt ẩm đậm: “Tạ tướng quân.”

Nô phớt rửa mặt cho nàng sau đó để nàng mặc sa mỏng, đưa đến trong phòng Liễu tướng quân. Không biết đợi bao lâu, bữa tiệc bên ngoài cuối cùng cũng tan, hai tay Khanh Thời nắm chặt thành quyền, thân thể đã lạnh đến phát run..

Cửa phòng bị đẩy ra, Vân Thịnh bước vào, mới vừa đi vào trong tháp, nhìn thấy Khanh Thời không ngừng run rẩy, hẳn ngẩn ra, ngay sau đó lắc đầu bật cười: “Bọn nô tài lại tự tung tự tác!” Hẳn ra ngoài cửa cao giọng hô, “Người đâu, mang bộ quần áo đồ nàng thường mặc tới.”

Vân Thịnh đứng ngoài bình phong chờ Khanh Thời thay quần áo, ánh nến phòng ngoài in thân ảnh cao ngất của hẳn lên bình phong, trái tim Khanh Thời tràn đầy nghi ngờ, nàng đã từng được nghe truyền kì về Vân Thịnh, từ một thị vệ đến hộ quốc tướng quân, hẳn cả đời xuất chúng, trải qua ba đời đế vương mà không suy, ngược lại với công danh chính là gia đình của hẳn, không có con, không có thê tử, hẳn giống như đã quyết định muốn cô độc đến già, mà hôm nay, tại sao lại coi trọng nàng?

Khanh Thời mặc xong quần áo, từ từ đi ra, ánh mắt Vân Thịnh lưu luyến trên người nàng một lát, hẳn gạt đầu một cái: “Được, người đứng ở chỗ này.” Nói xong, hẳn đi tới sau thư án, nhắc bút, chấm mực, đầu ngọn bút dừng lại trên giấy hồi lâu, cho đến khi giọt mực rơi trên giấy Tuyên, Hỏa Tinh nhẹ kêu, tựa như kéo linh hồn hẳn trở về, Vân Thịnh lại nhìn Khanh Thời một lát, mới vẽ một nét lên trang giấy, chẳng qua là nửa ngày cũng không thêm được một nét nào nữa.

Hẳn hơi nhíu mày, thần sắc có chút ngẩn ngơ, mà trong mắt càng khó giấu vẻ đau đớn.

Vai, eo, váy dài, Vân Thịnh khó khăn vẽ ra hình một cô gái, nhưng hẳn ngừng đầu nhìn Khanh Thời một cái, lại cúi đầu nhìn bức vẽ, không cách nào vẽ nổi khuôn mặt, rốt cuộc là bộ dáng gì đây? Thân ảnh trong trí nhớ mơ hồ như vậy, hẳn nhắm mắt cố nhớ kĩ, lại càng không thấy rõ, nàng rốt cuộc có bộ dáng như thế nào.....

Hạ bút, Vân Thịnh chán nản, nhìn thân hình cô gái trên giấy Tuyên, trong đôi mắt đen lộ ra ba phần bất đắc dĩ, bảy phần vô vọng.

Tại sao..... Cho tới nay vẫn không thoát ra được?

2. Chương 2

Hẳn chìm vào giấc ngủ, thân hình yếu điệu của nữ tử áo đỏ khiêu vũ cùng bộ giá y đỏ tươi năm đó hợp vào nhau, hẳn nhìn thấy hoa Lê trong đình viện rơi xuống như tuyết, tỳ nữ hầu hạ nàng mặc giá y vào..... Đây là lần sửa giá y cuối cùng, chỉnh sửa đến mức hoàn mỹ nhất, chỉ vì gả nàng cho quân vương một nước nàng chưa bao giờ thấy mặt.

Cửa sổ không đóng, ánh mắt Khuynh Thế lướt qua gương đồng, rơi xuống bóng lưng nam nhân đứng ngoài viện. Cũng không để ý thị nữ sau lưng vẫn còn đang sửa sang cái gì, nàng đứng dậy, tỳ nữ cửa sổ kinh: “Công chúa?”

“Đi ra ngoài đi.” Nàng nhàn nhạt phân phó, tỳ nữ tuy không hiểu, nhưng lại không dám trái lời nàng. Tỳ nữ lúc đi ngang qua bên cạnh nam nhân đã làm kinh động đến hắn, hắn quay đầu lại, ánh mắt xuyên qua đình viện, chạm đến ánh mắt của nàng. Trong viện, hoa Lê tuôn rơi, gió nhẹ lay động mái tóc xõa dài của Khuynh Thế, nàng chậm rãi đi ra khỏi phòng, đứng ở trong đình viện, gọi: “Vân Thịnh.”

Nam nhân đi vào viện, quỳ một chân trên đất: “Có tỳ chức.”

“Minh quang năm thứ mười, phụ hoàng muốn phong người làm trưởng cấm vệ quân, vì sao người không làm?” Khuynh Thế đột nhiên hỏi như vậy khiến Vân Thịnh bất ngờ, hắn còn chưa kịp trả lời, Khuynh Thế lại nói: “Quang bảo nguyên niên, Phiêu Kỵ tướng quân muốn chiêu người làm tướng, vì sao người cự tuyệt?”

Vì sao..... Trong lòng Vân Thịnh cười khổ, còn có thể vì sao. Hắn im lặng cúi đầu, yên lặng đợi Khuynh Thế nói tiếp.

Yên lặng một lát, Khuynh Thế thản nhiên nói thẳng: “Người thích ta sao.”

Phần tình cảm này ẩn sâu trong tâm, hắn không dám nói ra cũng không dám nhìn thẳng, chột nghe Khuynh Thế trắng trợn nói ra như vậy, Vân Thịnh ngây ngẩn ngẩn đầu nhìn nàng, cũng quên lễ nghi tôn ti.

Khuynh Thế cúi đầu nhìn hắn, rồi sau đó ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của hắn, tựa như khi còn bé, nàng cùng hắn ngồi trong bụi cỏ bắt ếch, mặt hai người đều bần thần, vừa ngẩn đầu là có thể chạm đến trán người kia, sau đó nhìn đối phương cười ngốc nghếch, bọn họ rõ ràng gần đến như vậy.

“Người thích ta.” Nếu lời vừa rồi còn có chút nghi vấn, thì lời này chính là khẳng định, Khuynh Thế nhìn hắn chằm chằm, chờ hắn gật đầu thừa nhận.

Ánh mắt lưu luyến một hồi lâu, cuối cùng Vân Thịnh lại cúi thấp đầu xuống: “Công chúa, ngày mai người sẽ..... xuất giá. Xin người mau đi nghỉ ngơi.”

Không nhìn thấy ánh mắt của hắn, nói không đau lòng là giả, ánh mắt Khuynh Thế cũng nhìn xuống mặt đất, nhìn tay hắn vì luyện võ từ nhỏ mà có vẻ thô to, chính đôi tay này vẫn che chở nàng, phụng bồi nàng, không rời xa: “Ta chỉ hỏi một lần.” Khuynh Thế hoảng hốt mở miệng, “Nếu như ta muốn đi, người nguyện dẫn ta đi sao?”

Nàng buông thân phận công chúa Tề quốc, bỏ xuống trách nhiệm, bỏ qua trách nhiệm với con dân Tề quốc, chờ đợi một niềm hi vọng đáng thương, gần như không có tôn nghiêm hỏi hắn –

Nguyện ý mang nàng rời đi sao?

Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn Khuynh Thế, không dám tin nàng sẽ hỏi câu này. Nhưng thấy trên mặt nàng không có nửa phần đùa cợt, Vân Thịnh nắm chặt quả đấm, quỳ hai chân xuống đất, cúi đầu mà lạy, giọng nói khó nén khàn khàn: “Tỳ chức..... Không thể.”

Không phải không muốn, không phải không nguyện, chẳng qua là không thể. Vân Thịnh..... Hắn vĩnh viễn luôn sống thành thực như vậy...

Khuynh Thế nhẹ nhàng cong khóe môi, ở góc độ Vân Thịnh không nhìn thấy, mắt hạnh rốt cục ướm ắt, vô số tuyệt vọng, nhưng cũng cố đáp lại: “Ta biết, ta biết..... Nhưng, ta thích người.”

Nàng trở về phòng, ngồi trước cửa sổ, lẳng lặng mân mê sửa sang lại trang sức đeo tay, cửa sổ vẫn mở, Vân Thịnh vẫn canh giữ ở ngoài viện, từ góc độ này, Khuynh Thế có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn, nàng gọi: “Vân Thịnh.” Nam tử quay đầu lại, Khuynh Thế cúi mắt nhìn đồ trang sức trong tay, ở trong mắt Vân Thịnh, nàng giống như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trong viện hoa Lê bay tán loạn, tựa như trâm cài của Vương Mẫu, hắn đứng ngoài cửa, cách nàng một cơn mưa hoa: “Ngày mai người không cần theo ta rời kinh.”

Vân Thịnh cả kinh, trong chớp mắt đầu óc trống rỗng

“Sau khi ta rời khỏi kinh thành, người cũng không còn là thị vệ của ta nữa.”

Nói cách khác, nàng..... Không cần hắn sao. Cũng không muốn gặp nhau sao.....

Nắm chặt quả đấm, Vân Thịnh gật đầu, thấp giọng đáp ứng.

3. Chương 3

Trái tim đau nhói khiến hắn tỉnh lại, chẳng qua sau khi tỉnh táo lại, trong đôi mắt vẫn đục đau thương lại có thêm mấy phần vui mừng, hắn lập tức sờ tới bút trên thư án, vừa muốn vẽ, lại phát hiện mực trên bút đã khô, trong nghiên cũng đã không còn mực.

Thân ảnh trong đầu dần dần biến mất, chỉ chốc lát sau, hắn lại một lần nữa quên tất cả.

Hàng lông mày già nua khó nén vẻ mất mát, Hộ quốc tướng quân làm thiên hạ kính sợ lúc này lại lộ ra nét mặt giống như đứa trẻ bất lực.

Một tiếng thở dài, hắn vô lực dựa vào ghế thái sư. Tối hôm qua, bất tri bất giác lại ngủ quên trên thư án, Vân Thịnh cười khổ, thật là càng già càng vô dụng. Vừa nhìn lên, trong lúc lơ đãng, ánh mặt trời chiếu vào mắt, cô gái trước thư án vẫn đứng yên như cũ, nàng cúi thấp đầu, đôi mắt khép hờ, một bộ áo đỏ, tựa như khuôn mặt lúc khép hờ mắt của Khuynh Thế trong mộng, trong chớp mắt Vân Thịnh ngẩn ngơ.

Không biết sao đi tới trước người cô gái, hắn đưa bàn tay già nua, phảng phất xuyên qua thời gian, một lần nữa chạm đến khuôn mặt xinh đẹp của nàng, đẹp đến nỗi khiến hắn không dám nhìn lâu: “Khuynh Thế.” Một cái tên đơn giản, lại khiến hắn nhin không được vánh mắt bắt đầu ướt át, cô gái trong trí nhớ giương mắt nhìn hắn: “Vân Thịnh, ngươi thích ta sao.”

Phải, ta thích nàng.

Nhưng lời này, hắn vĩnh viễn không nói ra miệng, nàng cũng không thể nghe thấy nữa.

Khanh Thời nhượng mày, chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt già nua gằn trong gang tấc khiến nàng kinh sợ, nàng hít một ngụm khí lạnh, phất tay hất tay Vân Thịnh ra, dùng sức đẩy hắn, Vân Thịnh không phòng bị, bị nàng đẩy lui về phía sau mấy bước đập vào thư án, chân Khanh Thời cũng mềm nhũn ngã ngồi trên đất, nàng kinh hãi nhìn Vân Thịnh, chỉ thấy Hộ quốc tướng quân đỡ lưng, phì phò thở dốc. Sau khi kinh hãi, sắc mặt Khanh Thời tái nhợt, nàng..... đã thương hộ quốc tướng quân?.

Nô phó bên ngoài nghe được âm thanh lạ trong phòng cuống quýt đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, có người hét : “Lớn mật.....”

“Được rồi.” Lời còn chưa nói hết đã bị Vân Thịnh cắt đứt, “An bài nàng cho tốt.” Không có lời dư thừa, đủ khiến ọi người hiểu thái độ của tướng quân.

Khanh Thời ở lại phủ tướng quân, Vân Thịnh chưa bao giờ chạm vào nàng, hắn chỉ thích nàng mặc áo đỏ, chỉ thích nhìn nàng ngồi yên lặng, nhưng hắn luôn luôn là người đối xử với nàng tốt nhất, bên ngoài đồn Hộ quốc tướng quân bị nàng mê hoặc thần hồn điên đảo. Khanh Thời cũng không nói gì, nhưng trong lòng luôn cảm thấy vui mừng.

Lại là một ngày nắng đẹp, có vẻ như tâm tình Vân Thịnh rất tốt, hắn ngồi dùng bữa với nàng, nhưng ngộ thiện hôm nay đơn giản hơn rất nhiều so với bình thời: “Mặc dù đơn giản, nhưng là ta làm, ăn ngon không?”

Khanh Thời ngẩn ra, Hộ quốc tướng quân xuống bếp vì nàng..... Mặt nàng đỏ ửng, khẽ gật đầu.

“Hôm nay là sinh nhật ngươi, ta cũng không biết tặng ngươi cái gì, không thể làm gì khác hơn là làm chút món ăn ngươi thích.” Vân thịnh nói có chút khấn trương giống như một đứa trẻ muốn lấy lòng người khác, “Ăn không ngon có thể mắng ta.”

Khanh Thời ngây ngẩn run rẩy, hôm nay không phải sinh nhật nàng..... Những lời này đến đầu lưỡi, sau đó nuốt vào trong bụng, nàng nhìn thức ăn trên bàn, rất nhiều món cũng không phải món nàng thích ăn. Như chợt hiểu ra cái gì, Khanh Thời nhìn về phía Vân Thịnh, lại thấy hắn ôn hòa nhìn nàng, nhưng trong ánh mắt lại không có nàng. Hắn giống như.....

Đang tìm kiếm người nào đó, mà người nọ không phải là nàng..

4. Chương 4

Sau lễ cập kê, còn chưa cỏi lễ phục rườm rà, Khuynh Thế ngồi ở trong viện nhìn ánh trăng lắc lư trên cao, khóe miệng hạ xuống chứng tỏ nàng đang không vui.

Vân thịnh an bài thị vệ xong, mới đi tới cửa viện công chúa đã nhìn thấy nàng lại không đóng cửa viện, ngồi ở trong viện, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nàng trong trẻo lạnh lùng. Chân mày Vân thịnh nhăn lại, nàng không vui sao? Tại sao?.

Dù hấn rất muốn nàng vui vẻ, hấn cũng không thể đi vào trong nữa, công chúa đã trưởng thành, là đại cô nương. Bọn họ nam nữ khác biệt, tôn ti khác biệt.

Vân Thịnh cúi đầu, nghĩ đến thân ảnh cùng khuôn mặt Khuynh Thế trong lễ cập kê, hấn chưa bao giờ thấy rõ khoảng cách giữa bọn họ như vậy, nàng là thiên chi kiều nữ, là ánh sao trên bầu trời, hấn dù nhìn lên, dù nhón chân lên muốn chạm vào cũng không với tới.

.

Nắm chặt tay, Vân Thịnh lùi ra sau, canh giữ ở ngoài viện, chợt nghe bên trong có tiếng đồ sứ vỡ, trong lòng Vân Thịnh cả kinh, quay đầu lại nhìn Khuynh Thế trong viện, chỉ thấy nàng đứng dậy, ác độc nhìn hấn chằm chằm, Vân Thịnh không rõ đã xảy ra chuyện gì, Khuynh Thế quát lên:“Đi vào!”

.

Vân Thịnh ngoan ngoãn đi vào, Khuynh Thế nhìn chòng chọc vào hấn hồi lâu, thấy hấn vẫn không nói một lời, rốt cục không nhịn được lớn tiếng nói:“Lẽ vật đâu!” Nàng đưa bàn tay mảnh khảnh đến trước mặt hấn giống như muốn cướp,“Lẽ vật của ta đâu!”.

Dưới ánh trăng trâm cài đầu được chế tác tinh xảo trên tóc nàng làm Vân Thịnh hoa mắt, hấn căng thẳng lại giấu đồ trong tay áo đi, hấn cúi đầu:“Xin lỗi, ta..... Ty chúc không có.....”.

Khuynh Thế giận quá:“Nói bậy! Mấy ngày trước rõ ràng ta.....” Nàng cắn môi, nuốt câu nói kế tiếp vào, cố chấp xòe bàn tay trước mặt hấn, nhưng lại có chút run rẩy khó nhận ra, nàng hạ mắt, hốc mắt ửng đỏ.

Thật ra thì Khuynh Thế sao không biết Vân Thịnh đang e ngại cái gì, nàng biết lúc nàng đi lên đài cao hành lễ, ánh mắt người đàn ông này nhìn nàng lộ ra cô đơn. Mấy năm làm bạn, nàng lại cảm thấy giữa bọn họ càng tiếp tục càng xa, hấn tự xưng ty chúc, hành lễ với nàng, cung kính với nàng..... Khuynh Thế sợ, có một ngày đối thoại giữa bọn họ sẽ biến thành ra lệnh cùng tuân mệnh đáng buồn cười.

Nhìn cô gái đang cúi đầu, lòng Vân Thịnh mềm nhũn, đau lòng áp chế tất cả tâm tình, hấn lấy từ trong ống tay áo một cây trâm cài đầu, thấp giọng nói:“Ta làm không tốt lắm”.

Khuynh Thế nhìn trâm cài đầu trong lòng bàn tay hấn, có chút thất thần. Tai Vân thịnh đỏ ửng:“Mài đến mài đi, liền mài thành như vậy, mặc dù nhìn không đẹp lắm, nhưng cũng để phòng thân.” Ánh mắt hấn đảo qua chung quanh một lát, nhìn vào cây lê bên cạnh không dám nhìn nàng,“Không thích có thể mang ta.”

Cầm cái trâm cài đầu, Khuynh Thế vô cùng quý trọng đặt trước ngực, lửa giận cùng bất an lúc trước cũng bị xoa dịu, nàng nhu thuận gật đầu một cái:“Ừ.” Tươi cười dần dần lan ra,“Ta rất thích.” Nàng cong cong đôi mắt, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nàng động lòng người, nàng ngửa đầu nhìn hấn mỉm cười:“Ta rất thích.”.

Vân Thịnh lặng lẽ chuyển mắt, nhưng thấy nụ cười trên mặt Khuynh Thế, những tâm tình phức tạp trong lòng đều an tĩnh, trong thoáng chốc hấn nhớ lại lý do mình ở lại bên cạnh nàng, không phải vì bảo vệ nụ cười sạch trong rực rỡ này sao, không phải là..... Muốn nhìn thấy nàng vui vẻ sao.

.

“Nhưng là.....” Khuynh Thế giả bộ khổ não:“Cây trâm này hình như sẽ không có đất dụng võ mắt”.

Vân Thịnh kinh ngạc

“Bởi vì, người sẽ luôn che chở ta, không phải sao?”

Trong lòng run động, thiếu chút nữa hần đã vượt qua khoảng cách thân phận sờ lên mặt của nàng. Công chúa của hần thật là gian xảo, ở vào thời điểm này đòi cam kết. Vân Thịnh bất đắc dĩ cười một tiếng, trịnh trọng gật đầu. Hần vốn sẽ luôn che chở nàng, sẽ luôn che chở nàng.....

Tiếng vó ngựa kịch liệt không biết từ đâu truyền đến khiến hần giật mình, đập bể an bình. Ánh trăng đẹp như mộng ảo vỡ tan, khuôn mặt Khuynh Thế trước mắt hần tiêu tán, giấy cấp báo về triều đình tựa như sấm sét nổ vang bên tai hần. Hần nhớ, đó là một năm sau khi Khuynh Thế gả đến Hoại quốc, tin tức từ biên cảnh truyền đến –

Hoại quốc nội loạn, hoàng hậu từ Đại Tề gả qua, bị quân phản loạn tiên đánh chết.

“Người sẽ luôn che chở ta.”

Nụ cười của nàng giống như ánh mặt trời khiến cho thế giới của hần khuynh đảo, rực rỡ như vậy, hần lại không thấy, cũng vĩnh viễn không nhớ gì cả.....

5. Chương 5

Ngủ trưa vừa tỉnh, Vân Thịnh nằm trên tháp (giường hẹp) mở mắt ra, nhưng thần thức tựa như còn dừng lại trong mộng, hần run rẩy ngồi dậy, cảm giác như tất cả chỉ là ảo mộng, là trắng trong nước, hần cảm thấy nơi này mới giống như một giấc mộng, Vân Thịnh thật sự chỉ sống ở trong mộng, chỉ tồn tại trong quá khứ.

Hần nhớ đầu mùa hè năm ấy, hoàng đế Hoại quốc bị quân phản loạn đánh cho ném khí giáp chạy tới Đại Tề cầu cứu, hoàng đế đáp ứng mượn binh, Hoại quốc cam kết sau khi trấn áp phản loạn sẽ cắt mười tòa thành cho Đại Tề. Khi đó cũng là lúc Vân Thịnh làm chuyện vọng động nhất đời này, ngay trước trẫm quan hần hành hung hoàng đế Hoại quốc.

Hần gào thét hỏi:“Tại sao ngươi trốn ra được! Công chúa đâu! Công chúa của Đại Tề ta đâu! Ta.....” Khuynh Thế trân quý nhất của ta đâu! Hần giao nàng cho vua một nước, nàng vốn đáng giá người này vì nàng mà khuynh quốc, nhưng hần lại để cho nàng bị loạn tiên mà chết!

Không ngoài dự liệu, sau khi phát tiết lửa giận hần bị mang vào thiên lao, ba ngày sau hoàng đế tự mình đến nhìn hần:“Ngươi nguyện lập công chuộc tội, đi Càng quốc trấn áp phản loạn không?”

Hần ngửa đầu nhìn hoàng đế:“Hoàng Thượng, sau khi dẹp phản loạn có thể đem di thể công chúa về Đại Tề được không? Khuynh Thế..... rất muốn về nhà.”

Đế vương trầm mặc, than nhẹ một tiếng:“Nếu tìm được nàng, dẫn nàng trở về.”

Vân Thịnh không chút do dự mặc chiến giáp, tiến về Hoại quốc. Trên chiến trường Vân Thịnh tựa như máy chém, phàm là quân phản loạn Hoại quốc rơi vào tay hần đều không có kết quả tốt, mỗi ngày chém giết, trong lòng hần lệ khí sâu nặng. Đêm hần không thể say giấc, nhưng nó không át được đau đớn thống khổ, không diệt được hận ý trong lòng hần, ngày đêm thiêu đốt hần, tựa như thực cốt chỉ thư*, cắn nuốt từng tấc từng tấc trên người hần.....

* thư: con giò

Tâm tình bắt đầu xúc động, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy khi nhớ lại chuyện trước kia, lòng hần vẫn không thể an ổn.

Phòng ngoài “cạch” một tiếng vang nhỏ, Vân Thịnh không khoắc thêm y phục, đi ra ngoài, nhìn thấy Khanh Thời ngồi bên thư án, nàng đang xem mấy bức họa hần vẽ, nhưng thấy Vân Thịnh đi ra, Khanh Thời cả kinh, cúi người hành lễ:“Tướng quân.”

Vân Thịnh gật đầu một cái. Lại nhìn nàng một lát: “Vì sao không mặc màu đỏ?”

Khanh Thời cúi mắt: “Vạt áo..... bị bẩn.” Nàng nhẹ nhàng đáp, ngón tay khẽ vuốt giấy Tuyên trên thư án, “Tướng quân, những bức họa này..... Vì sao cũng không có khuôn mặt.” Nàng thấy được, người trong tranh là nàng, nhưng thần thái người trong bức họa kia có điểm khác nàng, hơn nữa tất cả các bức họa đều không vẽ mặt, thật giống như có một linh hồn người khác ngụ trong đó

Vân Thịnh đi lên phía trước, yên lặng thu bức họa lại: “Khuôn mặt ta đã quên.” Hắn nhẹ giọng trả lời, có chút thở dài.

Hắn từng cho là sẽ vĩnh viễn nhớ khuôn mặt Khuynh Thế, bất kể tương lai như thế nào. Song tương lai có bao xa? Năm tháng dài đằng đặc chỉ còn lại trong hồi ức, hắn dần dần quên mất giọng nói của nàng, khuôn mặt nàng cũng từ từ mơ hồ. Thời gian mài mòn so với đao kiếm còn vô tình hơn, xé tan hình ảnh Khuynh Thế trong đầu hắn, đến mức không thể chấp vá lại được nữa.

Quên? Khanh Thời yên lặng quan sát Vân Thịnh, vô số vấn đề muốn hỏi, cô gái trong tranh rốt cuộc là ai, hắn lại coi nàng là ai, tại sao phải quên khuôn mặt? Nhưng Khanh Thời nhớ thân phận của mình, nàng không có tư cách hỏi.

Khanh Thời cười nói: “Tướng quân hôm nay ngủ trưa đã lâu, ta nấu cho ngài bát canh uống cho đỡ mệt”

Vân thịnh gật đầu, nhìn Khanh Thời bưng bát cháo trên bàn lên đưa cho hắn. Hắn nhận lấy bát cháo, hơi ngẩng ra, ánh mắt rơi trên khuôn mặt Khanh Thời, nhưng thấy nàng nhẹ nhàng cười, đôi mắt cong cong, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt rực rỡ của nàng. Trong chớp mắt, Vân Thịnh thất thần. Cháo đặt ở bên miệng, mùi thơm thanh đậm bay vào mũi, Vân Thịnh cười một tiếng, ngửa đầu uống, rồi sau đó vươn tay, nhẹ nhẹ vỗ về đầu Khanh Thời.

6. Chương 6

Chiều nay Vân Thịnh mơ thấy Khuynh Thế lúc nhỏ, nàng còn là một tiểu nha đầu giống như một viên thịt, nằm đó nhà hắn sa sút, bị bán vào phủ công chúa làm nô tài, lần đầu tiên hắn thấy Khuynh Thế là lúc buổi tối, Tiểu công chúa len lén chạy đến bên hồ nước bắt đom đóm, nàng chụp nửa ngày cũng không bắt được con nào, hắn tiện tay bắt cho nàng một con, khuôn mặt cô gái nhỏ nhún mắt tròn to nhìn hắn kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng “a a” kinh ngạc.

“Đại ca ca thật là lợi hại.”

Nhà hắn xưa kia cũng có chút khá giả, khi đó cũng không cảm thấy mình có chỗ nào không bằng người, hắn nói: “Bay đây trời như thế, muốn bắt quá dễ”.

Thịt viên công chúa đang cầm đom đóm ủy khuất nói: “Khuynh Thế không bắt được”.

Trái tim mềm nhũn, hắn sờ sờ đầu công chúa: “Ta giúp người”.

Cầm một túi đom đóm, Khuynh Thế vui vẻ cười khanh khách. Sau đó Vân Thịnh nhớ lại, có lẽ là bắt đầu từ khi đó, hắn không thể chống cự lại nụ cười đó của nàng.

Sau nô phó hầu hạ Khuynh Thế tìm tới, trước không nói gì liền mắng Vân Thịnh té tát, hắn còn nhỏ, giận đến đỏ bừng mặt, là Khuynh Thế cắn người nọ một cái, lão đảo chạy tới ôm một cánh tay hắn, nói: “Người mắng ta! Khuynh Thế làm sai thì mắng Khuynh Thế! Không cho phép bắt nạt Đại ca ca!”.

Vì vậy sau này hắn trở thành thị vệ bên người công chúa, Khuynh Thế đối xử với hắn không giống những người khác, hắn cũng dốc lòng hồi báo tâm ý của nàng, nhưng, cho dù hắn hồi báo thế nào, cuối cùng hắn vẫn nợ nàng, hơn nữa không cách nào đền bù được.

Trời sáng, Khanh Thời lại hầm cháo cho hắn, hắn lặng lẽ uống hết.

Hắn muốn dùng tất cả của bỏ khuyết vào chỗ trống kia, mặc dù, hắn chỉ lấp được một chút, chỉ cần có chút liên quan đến Khuynh Thế dù ít đến đáng thương, đối với hắn mà nói cũng là vô cùng trân quý.

Xuân đi thu tới, hộ quốc tướng quân bệnh nặng. Nằm liệt giường không dậy nổi.

Hoàng đế lo lắng phái ngự y trong cung đến thăm mấy lần, lần nào cũng giống nhau, khí hư thể yếu, mọi người đều nói Hộ quốc tướng quân Vân Thịnh đã sắp đi đến điểm cuối cuộc đời rồi. Vân Thịnh lại cảm thấy không có gì không tốt, thời gian hắn ngủ mỗi ngày một nhiều, thì được mơ thấy Khuynh Thế cũng nhiều lên. Cho dù phải nhớ lại những đau đớn kia, nhưng so với việc sau khi tỉnh lại trong đầu trống rỗng thì những điều đó tất cả đều là hạnh phúc.

Khanh Thời ngày ngày túc trực bên giường, trong phòng mùi hoa quế lượn lờ, Vân Thịnh đang ngủ say tựa như lại gặp phải ác mộng, hắn xoay người, miệng nỉ non nói mơ, Khanh Thời nghiêng người lại gần nghe, mơ hồ cảm giác được hắn đang gọi tên nàng:“ Khanh Thời... Khanh Thời.....” Tựa như muốn khắc hai chữ này vào cốt tủy, ngay cả chết cũng không thể quên.

Khanh Thời run lên, trong lúc lơ đãng nhìn thấy một hộp gỗ dưới gối của Vân Thịnh, hắn chưa bao giờ ngủ cùng nàng, nên Khanh Thời chưa bao giờ nhìn thấy cái hộp này. Trong lòng nàng căng thẳng, cuối cùng tò mò rút hộp gỗ kia ra .

Mặt ngoài hộp gỗ bóng loáng, giống như bị người vuốt ve ngàn vạn lần, mở cái khóa nhỏ, bên trong là một dải lụa đỏ, cùng với đó là vài lọn tóc dài, được người quý trọng cuốn thành một túm, lấy dây đỏ buộc lại.

Khanh Thời không khỏi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc dài kia, hình như đã qua rất nhiều năm, tóc đen đã có chút khô cứng, nhưng Khanh Thời có thể tưởng tượng, lúc đầu những lọn tóc này chắc hẳn vô cùng xinh đẹp.

7. Chương 7

“Khu Khu.” Vân thịnh ho khan một tiếng từ từ tỉnh, nhưng lúc nhìn thấy hộp gỗ trong tay Khanh Thời, thần sắc hắn biến đổi, ánh mắt nghiêm túc:“Đưa đây.” Giọng nói yếu ớt mà khàn khàn, nhưng bên trong mang theo sát khí khiến Khanh Thời cả kinh, hộp gỗ rơi xuống giường. Lọn tóc đen rơi ra ngoài.

Vân Thịnh ngồi dậy, đặt lọn tóc về trong hộp, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Khanh Thời:“Có những thứ tốt nhất người đừng đụng vào.” Nói xong, hắn lại ho khan mấy tiếng,“Cháo hầm cũng tốt, tư thông Hoạt quốc, đưa bản đồ tướng quân phủ ra ngoài cũng được, ta có thể bỏ qua cho ngươi, nhưng đừng đụng vào ranh giới cuối cùng của ta.”

Khanh Thời cả kinh:“Ngài.....”

“Đi ra ngoài đi.”

Hắn biết, Khanh Thời nhất thời kinh hãi không thôi, người này cái gì cũng biết, nhưng cho tới bây giờ hắn lại không nói, thậm chí còn không chỉ trích nàng, tại sao..... Chỉ vì hắn sủng ái nàng sao? Hoặc là nói, hắn là vì hoài niệm khắc cốt một nữ nhân khác?

Sau khi Khanh Thời rời đi, Vân Thịnh mệt mỏi nhắm mắt.

Chiến công của hắn là dùng xương khô của Hoạt quốc đổi lấy, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ nghĩ đến tội nghiệt sâu nặng đời này của hắn, nhưng người Hoạt quốc, hắn sao có thể không hận. Nhớ tới cảnh trong mơ vừa rồi, lòng mày Vân Thịnh nhăn lại

Năm ấy rất lạnh, hắn tấn công vào đô thành Hoạt quốc, lãnh binh bước vào hoàng cung, giúp hoàng đế Hoạt quốc đoạt lại đế vị, song khi hắn nói muốn đem thi thể công chúa Khuynh Thế về, lại không một người

dám nói gì. Hồi tới, hắn mới biết được, những kẻ Hoạt quốc kia đã mang tro cốt Khuynh Thế, trải ở núi hoang sau Hoàng thành

Vân Thịnh chấn động, cơ hồ đứng không vững: “Ở đâu?”

Người trong cung trải qua cuộc làm phản đưa hắn đi, trên núi hoang chỉ còn lại cỏ, không có cây cối: “Các người..... ngay cả một nơi tử tế cũng không tìm cho Khuynh Thế.” Vân Thịnh cắn răng nghiến lợi, tựa như hận người Hoạt quốc tận xương tủy, song cung nhân đi theo phía sau hắn, lại nói: “Đây là nương nương tự mình chọn.”

Vân Thịnh chết lặng, cung nhân nói: “Lúc nương nương trọng thương, phân phó chúng thần, về sau nếu nàng chết, hỏa thiêu nàng, đưa đến nơi này. Nàng nói, gió nơi đây có thể đưa nàng về nhà.”

Gió núi gào thét, thổi mái tóc hắn, Vân Thịnh nhìn lại, hương sợi tóc tung bay chỉ về Đại Tề, lục phủ ngũ tạng giống như xoắn lại, khiến hắn đau đến không muốn sống, hắn khẽ cúi người xuống, che tim, cổ họng có mùi máu tươi trào ra.

Nàng muốn về nhà, nàng vẫn luôn muốn về nhà. Hắn từng thề sẽ che chở nàng nhưng không làm được, không được gặp nàng lần cuối, ngay cả hài cốt của nàng cũng không cách nào mang về nhà được..... Hắn..... quả thực là kẻ vô dụng

“Vân Thịnh, nếu như ta muốn đi, người nguyện dẫn ta đi không?”

Trong lúc hoảng hốt câu hỏi của nàng lại xuất hiện trong đầu hắn một lần nữa, khiến hắn đau đớn, nếu có một lần nữa, hắn dù dùng hết tất cả cũng sẽ mang nàng đi, song hối hận cũng vô dụng, tiếc nuối cũng không có cách nào đền bù lại.....

Khanh Thời không hầm cháo cho Vân Thịnh nữa, Vân Thịnh cũng không hỏi, chẳng qua là tiết lộ một chút tin tức cho hoàng đế biết. Đây là quốc gia của Khuynh Thế, nhà của Khuynh Thế, dù làm cái gì, cũng không thể để cho quốc gia này gánh chịu hậu quả.

Nhưng mặc dù không uống cháo nữa, thân thể Vân Thịnh cũng càng ngày càng yếu, thời gian hắn ngủ càng ngày càng dài, nằm mơ cũng càng ngày càng kỳ quái, có đôi khi là trong trí nhớ, có đôi khi là ngoài trí nhớ, thực tế cùng cảnh trong mơ hắn cũng không phân biệt rõ ràng được nữa.

8. Chương 8

Thủ lĩnh quân phản loạn Hoạt quốc mắng chửi tội lỗi của hoàng đế Hoạt quốc, theo đó mà mắng chửi cả Đại Tề, bọn họ trối Khuynh Thế trên giá chữ thập, để ọi người nhìn nàng chặt vật, bọn họ muốn nói cho dân chúng, cao quý như công chúa Tề quốc, hoàng hậu Hoạt quốc cũng có thể bị bọn họ giẫm dưới chân.

Đôi mắt Khuynh Thế thất thần nhìn về phương xa, giống như con rối không có linh hồn, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm về một hướng, giống như xuyên qua đám người đông đúc, xuyên qua tường thành cao dày, bay tới kinh thành Đại Tề cách đó ngàn dặm, nơi đó có đường cái hẹp nhỏ nàng quen thuộc, có phủ công chúa, có Vân Thịnh đứng ở ngoài viện, còn có cả vườn hoa Lê.

Có một nam tử sẽ dùng ánh mắt ôn nhu nhất nhìn nàng. Nàng đi qua thiên sơn vạn thủy, chỉ vì muốn được dừng lại ở bên cạnh hắn.

Bọn họ rút roi ra đánh nàng, đối với bọn họ mà nói, bọn họ đang đánh Đại Tề, đang đánh thể diện hoàng thất Hoạt quốc, nhưng Vân Thịnh biết, Khuynh Thế thích nhất được bắt đom đóm trong đêm hè, đồ vật nàng quý trọng nhất là cái trâm rách hắn làm, câu thường nói nhất là.....

“Vân Thịnh”

Nàng chẳng qua chỉ là một cô gái như vậy.

Dưới đài dân chúng cao giọng hoan hô, người trên giá chỉ nhìn phương hướng không rõ phía xa xa, cho đến lúc nàng không còn ngẩng đầu lên được, cũng không nói được ra tiếng, nhẹ nhàng nhắm mắt, nàng thở dài một tiếng cuối cùng: “Vân Thịnh.....”

Hắn nói, hắn sẽ luôn che chở nàng...

Nhưng đến cuối cùng, nàng không đợi được.

Bị đánh chết.....

Tỉnh khỏi cơn ác mộng, đầu Vân Thịnh đầy mồ hôi lạnh, hắn ôm trái tim đang không ngừng co rút, đau đến run rẩy cả người, ở trên chiến trường bị thương nặng cũng chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối, nhưng đôi mắt vẫn đục của Vân Thịnh lúc này lại mơ hồ. Khuynh Thế Khuynh Thế, nàng thật sự khiến cho hắn dốc hết cả đời cả kiếp.

Nằm trên giường một ngày, ngày thứ hai tinh thần của hắn lại cực tốt, hắn nói muốn đến Kì Thiên đài. Không ai dám cản hắn, tam triều nguyên lão, hộ quốc Đại tướng quan, hắn lên Kì Thiên đài tựa như rảnh rỗi tản bộ bên đình. Đây là nơi lúc trước hắn coi như địa phương thần thánh, không thể xâm phạm.

Hắn đứng giữa Kì Thiên đài, nhìn lên trời cao, trong lễ tế Khuynh Thế cũng đứng ở chỗ này, bầu trời này không phải là bầu trời ngày ấy, tâm trạng trong lòng nàng lúc ấy, có phải cũng có mấy phần giống hắn bây giờ hay không. Đau cùng bất đắc dĩ, yêu mà tiếc nuối

Hắn khom người chậm rãi nhìn Kì Thiên đài một lượt, rồi sau đó cúi đầu quỳ xuống, dập đầu ba cái: “Chúc cho xã tắc trường tồn, mong cho quốc gia trường an.” Giọng nói của hắn suy yếu khàn khàn, trán áp xuống mặt đất, thật lâu cũng không đứng lên.

Gió nhẹ thổi qua Kì Thiên đài, thân thể Vân Thịnh run rẩy từ từ đứng lên, hắn ngẩng nhìn bốn phía, một mảnh trống không. Vân thịnh cười cười, cảm thấy hôm nay mình quả thật già nên hồ đồ rồi, làm như vậy thì có ích lợi gì đây, giống như có thể gọi hồn Khuynh Thế trở về.

.

Hắn lắc đầu, đi xuống khỏi Kì Thiên đài, trên đường đi hắn đi qua vị trí mà năm đó hắn đã đứng, hắn dừng bước, làn gió ấm áp thổi qua sau lưng, hắn lơ đãng quay đầu, có lẽ là do ánh mặt, hắn nhìn thấy Hoa Lê tung bay đầy trời, công chúa Khuynh Thế mặc bộ quần áo màu đỏ đứng giữa Kì Thiên đài, trong mắt mang ba phần khiêu khích, ba phần thê lương, còn phần nhiều là tình ý nhìn hắn.

Thời gian phẳng phát quay trở về mấy chục năm trước, nơi này vẫn lễ tế trời năm đó, quân vương cùng trăm quan đều ở đây xem lễ.

Con người hắn hơi co lại, hắn mặc áo giáp đặc trưng của phủ công chúa, hắn chậm rãi tiến lên, vươn tay, quên đi tất cả: “Khuynh Thế, ta dẫn nàng đi.”

“Chúng ta..... Về nhà.”

Ánh mắt lạnh lùng của Công chúa trong chớp mắt khẽ mềm nhũn, nàng nâng khóe miệng, cong cong đôi mắt: “Được.”

.

Hậu Ký

Hộ quốc tướng quân Vân Thịnh qua đời.

Khanh Thời lấy hộp gỗ ở dưới gối Vân Thịnh, cẩn thận quan sát mới nhìn thấy bên hộp gỗ có khắc tên của một người, nàng nỉ non đọc thành tiếng, sau đó chợt nhận ra. Nàng lẳng lặng cài nút hộp gỗ xoay người ra cửa, đem này cái hộp ném vào bồn lửa khổng lồ trong đình viện.

Đồ trong đó là đốt cho Vân Thịnh ...

Sau khi công chúa Đại Tề – Khuynh Thế qua đời ở Hoạt quốc, có một nam nhân cũng không sống nữa. Hắn dùng cả đời mình tưởng nhớ về nàng.

- Kết thúc -

*** Nếu tình yêu của hai người không chỉ là nuôi tiếc, nếu tình yêu của họ được trọn vẹn thì chưa chắc nó đã đẹp như thế. Khuynh Thế đáng thương, nhưng cũng đáng ngưỡng mộ, vì đã có một người đàn ông yêu nàng như vậy, dù tình yêu ấy không đủ để hắn vượt qua rào cản về thân phận và nỗi tự ti trong lòng, không đủ để hắn có thể đồng ý nói lời yêu nàng, hoặc là hắn đã chôn nó quá sâu, sâu như độ dài của năm tháng, không bao giờ có thể phai nhòa. Vân Thịnh có thể quên giọng nói của nàng, có thể quên gương mặt của nàng, nhưng hắn chưa từng gọi tên nàng mỗi đêm, chưa từng ngót suy nghĩ về nàng, đắm chìm trong những ký ức trộn lẫn giữa tươi đẹp và đau thương ấy, tìm kiếm bóng dáng nàng ở tất cả mọi thứ xung quanh.

Một câu chuyện khiến mình phải chất lọc từ ngữ khá nhiều để lột tả, mà vẫn cảm thấy chưa đủ, chưa hoàn mỹ. Thương cho Khuynh Thế tha phương cô đơn, chết nơi đất khách quê người mà lòng vẫn còn hướng về Đại Tề, đến tận giây cuối cùng vẫn còn đau đáu ôm bóng hình của người con trai ấy. Thương cho Vân Thịnh yêu nàng một đời, lại chỉ bởi vì không đủ dũng khí để yêu nàng mà nuôi tiếc trọn kiếp, chúc mình bằng những cơn mộng say, chống chọi với thời gian, tuổi già để tìm lại hình bóng của nàng, thậm chí mù quáng để mặc mình bị đầu độc, chỉ vì người đó giống nàng, chỉ để được gặp nàng trong mơ nhiều hơn một chút.

Nếu đã yêu sâu đậm như vậy, tại sao còn để bản thân mình phải nuôi tiếc?

Một câu chuyện đã định sẵn sẽ có một kết thúc buồn ngay từ mở đầu. Nhưng mà cái buồn ấy thật là đẹp, sau khi đọc xong, đọng lại trong lòng mình là cảnh một trời hoa lê bay phấp phới, Vân Thịnh nắm tay Khuynh Thế, đưa nàng về nhà. Dù chậm trễ, dù chỉ là trong mộng ảo, nhưng tình yêu của nàng dành cho hắn, tình yêu của hắn dành cho nàng, vẫn luôn ở đó, chưa từng thay đổi, chỉ có điều nó quá muộn màng.

Vậy nên, khi yêu, xin đừng bao giờ để người ta yêu phải chờ đợi... ***

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuynh-the>